

РЕШЕНИЕ

№ 2761

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110201897 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „*****“ ЕАД, ЕИК **** срещу наказателно постановление № 22-2200540 от 17.01.2023 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от КТ.

С жалбата се иска отмяна на атакуваното НП поради допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон в хода на административнонаказателното производство. Твърди се, че била обявена обществена поръчка за облеклото по реда на Закона за обществените поръчки, но процедурата вървяла бавно, като все пак в края на 2022 г. и началото на 2023 г. облеклото било раздадено на работниците. Претендира се и маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН или по реда на чл. 415в от КТ. Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание процесуалният представител на дружеството-жалбоподател поддържа изцяло депозираната жалба и изложените в нея аргументи за отмяна на атакуваното НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на АНО оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Счита, че нарушението било

доказано по категоричен начин и същото не било маловажно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата изхожда от легитимирано лице, подадена е в законовия срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София, поради което съдът я намира за процесуално допустима.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършване на 31.10.2022 г. на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на „*****“ ЕАД, било констатирано, че дружеството не е изпълнило дадено му на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ с протокол за извършена проверка на Дирекция „Инспекция по труда“ - София с Изх. № ПР2221092/29.06.2022 г. задължително предписание под № 8, а именно: „*****“ ЕАД, в качеството си на работодател, да осигури на всички работещи в ТР – София изток работно облекло, в съответствие със спецификата на извършваната дейност и на работното място, съгласно чл. 296, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 6, ал. 1 от НАРЕДБА за безплатното работно и униформено облекло, Обн. ДВ, бр. 9 от 28.01.2011 г.“. Срокът за изпълнение на предписанието бил до 26.07.2022 г. С молба, заведена в Дирекция „Инспекция по труда – София“ на 15.07.2022 г., „*****“ ЕАД поискало удължаване на срока за изпълнение на предписанието, като молбата била уважена и срокът бил удължен до 12.09.2022 г. Въпреки това, до приключване на проверката на 31.10.2022 г. даденото задължително предписание не било изпълнено.

С оглед констатираното нарушение бил съставен АУАН № 22-2200540 от 31.10.2022 г. срещу дружеството-жалбоподател, а нарушението било квалифицирано по чл. 415, ал. 1 от КТ. Актът бил съставен в присъствието на представляващ дружеството, който след запознаване със съдържанието му го подписал без възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното в настоящото производство наказателно постановление № 22-2200540 от 17.01.2023 г., с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от КТ.

Гореизложената фактическа обстановка се доказва по категоричен начин от показанията на свидетеля Н. В. и приложените по делото писмени доказателства. Показанията на свидетеля са логични, последователни, непротиворечиви и изцяло съответстват на изложеното в обстоятелствената част на съставения АУАН и

издаденото въз основа на него НП, поради което съдът ги кредитира напълно. От друга страна те изцяло се подкрепят и от събрания писмен доказателствен материал – протокол за извършена проверка № ПР2221092/29.06.2022 г. с дадените задължителни предписания на дружеството, със срок за тяхното изпълнение; протокол за извършена проверка № ПР2236317/31.10.2022 г.; Решение за удължаване на срока за изпълнение на предписанието; Справка за изпълнение на предписанията и лични картони за отчитане на специално и обикновено работно облекло и инструменти. Свидетелят подробно разказа за извършената проверка и констатациите от нея. Сподели, че към момента на съставянето на акта предписанието все още не било изпълнено, като била предоставена информация, че имало обявена обществена поръчка, но все още нямало раздадено работно облекло. Свидетелят подчертава, че част от сроковете за предоставяне на работно облекло били изтекли още през 2017 г. и 2018 г., поради което обществена поръчка е трябвало да бъде обявена много по-рано. Съдът изцяло се довери на заявеното от свидетеля, тъй като той депозира показания за факти, които непосредствено е възприел и пресъздава в разпита си.

Предвид изложеното, съдът намира за категорично доказана описаната по-горе фактология.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на дружеството-жалбоподател, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, прие от правна страна следното:

При съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията. Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН за съставяне на акта и издаване на НП. Нарушението е било извършено на 13.09.2022 г., а АУАН е съставен на 31.10.2022 г. НП е издадено в шестмесечен срок от съставянето на акта. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да накърняват правото му на защита до степен, даваща основание на съда да отмени оспореното НП само на това основание, без да разглежда спора по същество.

Неоснователно е възражението, че не било ясно посочено мястото на извършване на нарушението, тъй като нямало описани улица и номер на

топлофикационните райони. В случая е достатъчно да бъде посочено населеното място, където е било извършено нарушението, а то е ясно и недвусмислено – град София. Изискванията за номер на улица и адрес в случая са изключително формални, като за повдигане на административнонаказателното обвинение достатъчно е да има само посочено населено място, каквото е налице в издаденото НП. В текста на обжалвания акт не са налице никакви неясното или противоречия, които да накърняват правото на защита на жалбоподателя до степен, че да не може да разбере всички съществени елементи на нарушението, за което е бил наказан.

Относно това, че са били издадени отделни АУАН за неизпълнението на различни предписания, дадени с един и същ протокол, то в случая нарушението се изразява в неизпълнение на дадено задължително предписание и неизпълнението на всяко отделно предписание съставлява самостоятелно административно нарушение. Няма как предписанията да се разглеждат анблок, тъй като може да се стигне до изпълнение на някое от тях и неизпълнение на друго, тоест санкционира се неизпълнението на всяко едно отделно предписание. Не може самото предписание да бъде разделяно, тоест след като в него е указано да се осигури работно облекло на всички работещи в ТР – София изток, няма как да се налага отделно наказание за неосигуряването на работно облекло на всеки един от работниците, тъй като предписанието е едно. Дружеството обаче е наказано за неизпълнение на конкретното предписание, а след като с протокола за проверката са били дадени общо 9 предписания, то могат да бъдат съставени 9 АУАН и издадени 9 отделни НП за неизпълнение на всяко едно от тези предписания, ако всичките не са били изпълнени. Задължителните предписания не са едно цяло и може да се налага отделно наказание за неизпълнението на всяко едно от тях. В случая има едно наказание за неизпълнението на задължението по точка 8. Приемането на обратното становище би означавало да се издава отделен протокол за всяко едно самостоятелно предписание, което е абсурдно и вместо с един протокол да се дадат 9 предписания, то да се издават 9 отделни протокола. Противното схващане и разглеждането на предписанията анблок, би дало възможност на работодателя примерно да не изпълни нищо от указаното му и накрая да бъде санкциониран по административен ред само за едно единствено нарушение за неизпълнение на предписания по чл. 415, ал. 1 от КТ, което не е целта на закона.

Според разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева. Според чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да

прилагат следните принудителни административни мерки - да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Следователно една от принудителните административни мерки е даването на задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, какъвто е настоящият случай. Съгласно предписание № 8 от връчения на 29.06.2022 г. на представляващ дружеството-работодател протокол за извършена проверка, то същото е следвало до 26.07.2022 г. да осигури на всички работещи в ТР – София изток работно облекло, в съответствие със спецификата на извършваната дейност и на работното място, съгласно чл. 296, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 6, ал. 1 от НАРЕДБА за безплатното работно и униформено облекло. Впоследствие, по молба на „*****“ ЕАД, срокът за изпълнение на предписанието е бил удължен до 12.09.2022 г. От събраните доказателства не се установи изпълнение на даденото предписание не само в удължения срок, а даже и към момента на последващата проверка - 31.10.2022 г., поради което съдът счита, че дружеството-жалбоподател е нарушило чл. 415, ал. 1 от КТ и правилно на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда е ангажирана отговорността му за това, че към 13.09.2022 г. не е изпълнило в предоставения му срок дадено задължително предписание.

За да е съставомерно посоченото нарушение трябва да са налице две обстоятелства: да са били дадени задължителни предписания от съответните длъжностни лица на дружеството-жалбоподател и тези предписания да не са били изпълнени от последното в указания му срок. Настоящият състав няма правото и компетентността да проверява законосъобразността и правилността на дадените задължителни предписания, понеже не това е предметът на настоящото производство. Дадените задължителни предписания подлежат на обжалване пред съответния административен съд по реда на чл. 145 и сл. от АПК и той е единственият компетентен да се произнесе по тяхната законосъобразност. След като дадените задължителни предписания не са били обжалвани по надлежния ред пред съответния административен съд, то същите стават задължителни за изпълнение, независимо правилни ли са или не, а настоящият състав следва да прецени само и единствено дали те са били изпълнени.

Неоснователни са възраженията, че дружеството-жалбоподател било обявило обществена поръчка за облеклото по реда на Закона за обществените поръчки, но

процедурата вървяла бавно, като все пак в края на 2022 г. и началото на 2023 г. облеклото било раздадено на работниците. На първо място и както отбеляза свидетелят В., към момента на съставянето на акта (месец и половина след изтичането на срока за изпълнението) предписанието все още не е било изпълнено, като била предоставена информация, че имало обявена обществена поръчка, но все още нямало раздадено работно облекло. Става ясно, че част от сроковете за предоставяне на работно облекло са изтекли още през 2017 г. и 2018 г., поради което обществената поръчка за облеклото е трябвало да бъде обявена много по-рано, а не през лятото на 2022 г., само девет дни преди проверката от контролните органи. В своята дейност дружеството е много добре запознато със Закона за обществените поръчки и сроковете за тяхното провеждане, като така е трябвало да организира дейността си, че обществената поръчка да бъде проведена и да приключи своевременно, за да не се стигне до период, в който работниците да останат без дължимото им по закон работно облекло, в съответствие със спецификата на извършваната дейност и на работното място. Видно е, че периодът, в който е липсвало такова облекло е бил много голям и най-вероятно само заради предстоящата проверка от органите на Инспекцията по труда дружеството-жалбоподател се е задействало да обяви обществена поръчка, каквато въобще е можело да няма и към момента, ако не беше проверката от инспекцията, за което говори именно обстоятелството, че обществената поръчка и по данни на жалбоподателя е била обявена само 9 дни преди проверката. Тук се касае за организация на дейността на дружеството и то не може да оправдава собственото си неправомерно поведение с липсата на адекватна вътрешна организация, която е довела до несвоевременно обявяване на обществената поръчка.

Доколкото е ангажирана административнонаказателната отговорност на юридическо лице, която е обективна и безвиновна, то не следва да бъде обсъждан въпросът за субективната страна на деянието, към която спадат освен наличието на вина, така също причините и мотивите за извършване на нарушението.

В конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл. 415в от КТ, тъй като посоченият нормативен текст изисква нарушението да е било отстранено **веднага** след установяването му и да не са произтекли вредни последици за работника или служителя. Нарушението е било установено първо на 29.06.2022 г., но не е било нито веднага отстранено, нито в първоначално указания срок до 26.07.2022 г., не е било отстранено и в удължения срок до 12.09.2022 г., а не е било отстранено и към момента на последващата проверка и съставянето на акта на 31.10.2022 г. Едва през месец декември 2022 г. и месец януари 2023 г. се твърди, че все пак на работниците е било предоставено дължимото им работно облекло. Реално това е станало половин година след първоначалното установяване на липсата на такова облекло. Поради това не може да се приеме, че нарушението е било отстранено веднага след установяването му и няма как да бъде приложен чл. 415в от КТ.

Нарушението не може да бъде квалифицирано и като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други деяния от същия вид. Целта на дадените задължителни предписания е да се защитят правата на работниците и те да получат дължимото им ново работно облекло. Неизпълнението на задължението води до лишаване на работника от ново специфично работно облекло, съобразено с нуждите във връзка с извършваната дейност, като негово законово право е да получи такова облекло безплатно, а не да се налага с лични средства да си го осигурява. Работодателите следва да бъдат дисциплинирани и да изпълняват стриктно законовите разпоредби и задължителните предписания на контролните органи, а това може да стане само и единствено чрез налагане на ефективни наказания. Освен това се касае за един дълъг период от време, през който не е имало осигурено ново работно облекло, като по показания на свидетеля някой от сроковете за осигуряването му са били изтекли още през 2017 г. и 2018 г.

Материалният закон по определяне размера на имуществената санкция е приложен правилно, като е съобразено цялостното поведение на нарушителя. Наложената имуществена санкция е в минимален размер от 1500 лева, поради което съдът не може да я намалява повече.

С оглед на изложеното, атакуваното наказателно постановление се явява законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв. Съдът намира, че следва да се присъди такова в минималния размер, а именно 80 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, беше проведено само едно открито съдебно заседание и беше разпитан един единствен свидетел.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.2, т.5 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2200540 от 17.01.2023 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), на „*****“ ЕАД, ЕИК **** е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА дружеството-жалбоподател „*****“ ЕАД, ЕИК **** да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - София сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____